

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **XX TAXI s. r. o.**, IČ: 28521781 (dříve AAA Taxi, s. r. o.), se sídlem Zlonín 80, PSČ 250 64, zastoupeného JUDr. Koljou Kubíčkem, advokátem se sídlem Urbánkova 3360, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.2.2010, č.j. 16/11263/2010/1679-17,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 16.2.2010, č.j. 16/11263/2010/1679-17, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6.800,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Kolji Kubíčka, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16.2.2010, č.j. 16/11263/2010/1679-17, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „orgán prvního stupně“) ze dne 24.9.2009, č.j. MHMP 735958/2009/DOP – T/Dc/TAXI, sp. zn. S-MHMP 481245/2009, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 500.000,-Kč za porušení cenových předpisů podle ustanovení § 15 odst. 1 písm. a/ a f/ zákona č. 526/1990 Sb., o cenách a v paušální částce náhrada nákladů řízení ve výši 1.000,-Kč, a toto rozhodnutí orgánu prvního stupně potvrzeno.

Dle výroku rozhodnutí I. stupně došlo k porušení ust. § 15 odst. 1 písm.a) zákona o cenách tím, že dne 30.5.2009 řidič: T.V.,..., při jízdě použil po celou dobu jízdy sazbu č. 1 složenou z dílčích položek: nástupní sazba 99Kč, cena za 1km 99Kč a čekání za 1min. 10Kč, a účtoval tak za poskytnutí přepravy formou taxislužby vozidlem Škoda Octavia, SPZ ....., na trase ul.Partyzánská,Praha 7 – ul. Veleslavínova, Praha 1(vzdálenost 5,8km) částku 995,- Kč,

přestože podle ust. § 5 odst. 2 zákona o cenách v návaznosti na nařízení č. 20/2006Sb.HMP, o maximálních cenách osobní taxislužby byl oprávněn účtovat částku v maximální výši 230,- Kč, a to při použití sazby s maximálními dílčími položkami: nástupní sazba 40Kč, cena za 1km 28Kč a čekání za 1 min. 6Kč. K porušení ust. § 15 odst. 1 písm.f) zákona o cenách došlo tím, že dne 30.5.2009 bylo vozidlo Škoda Octavia, SPZ.... při výkonu taxislužby na trase ul. Partyzánská, Praha 7- ul. Veleslavínova, Praha 1 označeno ceníkem s položkami:

nástup 99,-Kč	cena za 1km- 99,-Kč	čekání za 1 minutu - 10,-Kč
90,-Kč	90,-Kč	10,-Kč
90,-Kč	65,-Kč	10,-Kč
50,-Kč	45,-Kč	10,-Kč
40,-Kč	28,-Kč	6,-Kč

s určenými podmínkami užití jednotlivých cen /ceník za provoz vozidla na území ČR,slevy za provoz vozidla, které mohou řidiči AAA Taxi s.r.o. poskytnout až do výše 70%, přičemž užití slev je k doptání u řidiče) v rozporu s ust. § 13 odst. 2 zákona o cenách v návaznosti na ust. § 5 odst. 3 vyhl. č. 580/1990Sb.

V průběhu řízení před soudem dle obchodního rejstříku došlo ke změně obchodní firmy žalobce, původní obchodní firma „AAA Taxi s.r.o.“ byla dnem 27.7.2010 vymazána a zapsána firma: „XX TAXI s.r.o.“.

Žalobce rozhodnutí napadá v celém rozsahu, neboť má za to, že jde o rozhodnutí neodůvodněné, učiněné v rozporu se zákonem a nepřiměřeně přísné. Žalobce tvrdí, že dle odůvodnění napadeného rozhodnutí měl řidič vozidla taxislužby, které jezdí pod firmou žalobce, p. T.V. jednak dne 30.5.2009 poskytnout zahraničnímu zákazníkovi přepravu za předražené jízdné o částku 765,-Kč, jednak mělo být vozidlo taxislužby označeno vnějším ceníkem mj. s hodnotami 99,-Kč za km, přičemž byl ceník rozšířen o určené podmínky jejich užití. Dle jeho názoru bylo ve správním řízení porušeno jeho právo na spravedlivý proces a rozhodnutí správních orgánů nevychází z dostatečně zjištěného stavu věci a oba nesprávně aplikovaly ustanovení právních předpisů. Žalobce poukazuje na nepřiměřenost uložené sankce v podobě pokuty a navrhuje soudu využít moderačního práva a od uložení sankce upustit nebo její výši alespoň přiměřeně snížit v mezích zákonem dovolených.

Žalobce konkrétně **(III)** namítá, že řízení nebylo skončeno ve lhůtě 30 dnů předepsané správním řádem a správní orgán ani nečinil úkon, který tuto lhůtu umožňuje prodloužit o dalších 30 dnů, ani se nejedná o případ zvlášť složitý. Rozhodnutí tak bylo vydáno opožděně, když lhůta 30 (resp. 60) dní stanovených správním řádem k rozhodnutí není dle něj nezávazná a její překročení by nemělo být automatické a bez řádného zdůvodnění.

Dále tvrdí, že s ním nebylo vedeno řádné cenové kontrolní řízení, natož podle předpisů, jak tvrdí žalovaný na str. 4 svého rozhodnutí, neboť při něm nebylo kontrolované osobě – žalobci (ani řidiči) oznámeno zahájení kontroly ani předložení pověření k provedení kontroly; rovněž o výsledcích kontroly nebyl pořízen protokol. Řízení bylo zahájeno pouze na podkladě oznámení Městské policie, která není cenovým kontrolním orgánem, toto oznámení nemůže sloužit jako důkaz, mohlo jít toliko o podnět, na základě něhož teprve mělo dojít ke kontrole nebo k dokazování ve správním řízení. Úřední záznam městské policie spolu s pouhou kopií stvrzenky nemůže být jediným podkladem spolehlivého zjištění stavu věci k okolnostem průběhu přepravy při níž mělo dojít k porušení cenových předpisů; žalobce proto navrhl výsledkem údajného cestujícího, aby se vyjádřil k okolnostem jízdy, např. k době čekání a

uskutečněné trase. Jízda mohla vést po jiné trase a trvat výrazně delší dobu, než jakou při výpočtu hypotetické „maximální“ ceny vypočítal správní orgán, taktéž delší mohlo být i čekání, se kterým je také nutno kalkulovat. Výsledek, k němuž správní orgán dospěl, že měl žalobce účtovat jízdné maximálně ve výši 230,- Kč je nepřezkoumatelný. Vycházel-li správní orgán pouze z kopie účtenky, jejíž autenticitu není možno nijak ověřit, nelze to považovat za základ pro spolehlivé zjištění stavu věci, rovněž nedostatečnou vypovídací hodnotu má fotodokumentace, neboť z ní nelze dovozovat porušení právních předpisů, ani její autenticitu stran data jejího pořízení, které lze vložit a modifikovat. Nebylo tak prokázáno, zda skutečně k předražení došlo a zda údaje na stvrzence odpovídají skutečnosti, po jaké trase měla být jízda poskytnuta a i kdyby jel po trase předpokládané správními orgány, nebylo prokázáno, že by předražil, neboť v případě zvolení jiných tras za regulovanou cenu by výsledná částka činila stejnou hodnotu, jako ta údajně „předražená“. Vzhledem k důkazní nouzi tak měl žalovaný rozhodnout ve prospěch žalobce. Dále žalobce poukazuje na diskriminační přístup magistrátu a městské policie, kdy kontroly a postihy řidičů jsou zaměřeny na ty, kteří vykonávají taxislužbu pro žalobce a pramení ze sporů, které žalobce vede s magistrátem o regulaci cen v taxislužbě, čemuž lze přisoudit i výši vyměřené sankce.

Žalobce (IV.) rovněž trvá na tom, že se nedopustil porušení ust. § 15 odst. 1 písm. f) zákona o cenách tím, že by nesprávně označil vozidlo tzn. v rozporu s § 13 odst. 2 zákona o cenách, neboť informační povinnost o ceně zboží resp. služby splnil, neboť cena v případě žalobce byla viditelně umístěna jak na dveřích vozidla, tak uvnitř, informace o ceně byla přístupná a umístěná tak, aby se s ní mohl každý seznámit. K tomu odkázal obecně na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž nelze postihovat provozovatele taxislužby za porušení ust. § 15 odst. 1 písm.f) jenom proto, že označení ceníkem neodpovídá cenové regulaci.

Dále žalobce (V.) zpochybňuje povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000,-Kč, neboť s ohledem na shora uvedené má za to, že svým jednáním správní řízení nevyvolal, jelikož se žádného pochybení nedopustil.

Současně (VI.) žalobce namítá nedostatečné odůvodnění výše pokuty 500.000,-Kč. k tomu poukazuje na odůvodnění odkazující na obecná konstatování, a dále na str. 4 a str. 12 a 13 rozhodnutí žalovaného s tím, že jde o závěry akademické bez vztahu ke konkrétnímu případu, konkrétní je odkaz toliko na výši „předražení“ jízdného, přičemž tvrzení o opakovaném a vědomém jednání žalobce není nijak specifikováno a nevyplývá z obsahu správního spisu. Při stanovení pokuty provozovateli taxislužby není smyslem vycházet striktně z plného zákonného rozpětí uvedeného v zákoně o cenách, protože jinak by se jednalo o likvidační opatření pro subjekty řídící se tímto zákonem a v této souvislosti poukazuje na závažnější delikty, které jsou však sankciovány mírněji. Dále poukazuje na preventivní a výchovný aspekt pokuty, která má zohlednit majetkové poměry a nezpůsobit, že podnikatelská činnost ztratí smysl. V souvislosti s tím poukazuje na znění právní věty nálezu Ústavního soudu Pl. ÚS 3/02 a dále na odůvodnění téhož nálezu. Shodným nálezem argumentuje též žalovaný v odůvodnění jiných rozhodnutí a shodný názor dle žalobce zastává i zdejší soud v rozhodnutí č.j. 10 Ca 80/2003-33. Žalobce žádá o zvážení výše uvedené pokuty ve smyslu ustanovení § 65 odst. 3 a § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a případné upuštění od ní, nebo alespoň přiměřené snížení, a to pro případ, že soud neshledá důvody pro zrušení rozhodnutí pro nezákonnost a částečnou nepřezkoumatelnost.

Dne 22.7.2010 bylo Městskému soudu v Praze doručeno vyjádření žalovaného k žalobě, ve kterém předně k námitkám v bodě **III.** uvádí, že postupoval přesně v souladu s cenovými předpisy a na základě zjištěných skutečností vydal své rozhodnutí. Reagoval na všechny námitky žalobce předkládané v celém správním řízení a žalobci bylo umožněno uplatňovat svá procesní práva.

Tvrzení žalobce, že z fotodokumentace nelze dovodit tvrzení porušení právních předpisů má za liché, městská policie pořídila průkaznou fotodokumentaci a sepsala záznam o zjištěních podepsaný třemi strážníky. Úkolem strážníků Městské policie hl. m. Prahy je dohlížet na pořádek na území hlavního města Prahy a není důvod pochybovat o jejich tvrzeních uvedených v úředním záznamu, který stvrdili svým podpisem tři strážníci. Zákon o cenách obsahuje ustanovení § 16 odst. 1, podle kterého cenové kontrolní orgány zahajují při porušení cenových předpisů podle § 15 tohoto zákona řízení na základě vlastního zjištění nebo oznámení, a tak na základě oznámení bylo zahájeno správní řízení s žalobcem. Veškeré úkony správního orgánu v takovýchto případech probíhají pouze ve správním řízení, kontrolní řízení se neprovádí, dokazování probíhá taktéž ve správním řízení. Orgán prvního stupně měl k dispozici podání – úřední záznam obsahující označení vozidla taxislužby, řádně podepsaný a přílohu v podobě originálu stvrzenky s příslušnou fotodokumentací prokazující jméno provozovatele taxislužby, SPZ vozidla, i ceník. Měl tedy kompletní důkazní materiál prokazující porušení cenových předpisů a další úkony by již prováděl nadbytečně. Oznamovatel podal informace ve svém podání a jeho výslech nemohl informace již získané nijak podstatně doplnit.

Námitku, že nedošlo k porušení ust. § 15 odst. 1 písm.a) zákona o cenách, považuje žalovaný za nedůvodnou, překročení maximální ceny jízdného bylo spolehlivě prokázáno, k tomu odkazuje i na přílohu záznamu tj. stížnost cestujícího a stvrzenku. Ohledně cenové regulace odkazuje na odůvodnění rozhodnutí str. 6-9.

K bodu **IV.** žalovaný uvedl, že informace o cenách, kterou žalobce umístil na vozidle a uvnitř vozidla taxi, je v rozporu s označením zboží cenou ve smyslu § 13 odst. 2 zákona o cenách. § 13 odst. 2 zákona o cenách stanoví, že prodávající je při prodeji zboží konečnému spotřebiteli povinen označit je cenou platnou v okamžiku nabídky nebo je povinen zpřístupnit na viditelném místě informaci o této ceně formou ceníku. Žalobce však uvedl na dveře vozidla ceny, které jsou řádově vyšší než ceny platné v okamžiku nabídky, tj. ceny stanovené v souladu s předpisy a s vyhláškou hl.města Prahy o maximálních cenách taxislužby na území hlavního města Prahy. Je tedy pravda, že se zákazník mohl seznámit s cenou umístěnou na vozidle před poskytnutím služby, ale nešlo o platnou cenu, neboť ta byla v rozporu s cenovými předpisy. Nesprávné označení je řádně prokázáno v úředním záznamu a fotodokumentaci, správní orgán kvalifikoval porušení ust. § 13 odst. 2 zákona o cenách na základě dostatečných důkazů; pokuta nebyla uložena za to, že by účtoval cenu odlišnou od ceny uvedené na taxamtru, ale proto, že požadoval a skutečně převzal cenu vyšší než maximální. Pokud jde o délku jízdy, údaje jsou uvedeny v originálu stvrzenky a dokazují, že řidič ujel 5,8km.

K námitce stran dodržení lhůty 30 dnů uvádí, že se jedná o procesní lhůtu a její dodržení nemá za následek nezákonnost řízení.

K bodu **V.** považuje za prokázané, že se žalobce dopustil porušení cenových předpisů, a § 79 odst. 5 správního řádu žalovanému ukládá povinnost uložit účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti, nahradit náklady řízení paušální částkou.

Námitku v bodě **VI.** odmítá, odůvodnění výše uložené pokuty má za řádně a dostatečně odůvodněné v rozhodnutí orgánu prvního stupně na str. 5 a 6. Žalovaný tyto skutečnosti v odvolacím řízení přezkoumal a potvrdil, jak je uvedeno na str. 11 dole a str. 12-13 napadeného rozhodnutí. Výše odpovídá zákonným kritériím dle § 17 odst. 2 zákona o cenách a je uložena v polovině možného zákonného rozpětí.

Replika k vyjádření žalovaného k žalobě nebyla podána.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). O žalobě rozhodl rozsudkem bez jednání, neboť obě strany s tímto vyslovily souhlas (§ 51 s. ř. s.).

O námitkách v bodu **III.** žaloby soud uvažil takto:

Námitku, že řízení ve věci nebylo skončeno ve lhůtě stanovené správním řádem, resp. ve stanovené lhůtě nebylo vydáno rozhodnutí, soud neshledal důvodnou. V daném případě sice nebyla lhůta pro vydání rozhodnutí uvedená v ust. § 71 odst. 3 písm.a) správního řádu dodržena, nicméně správní řád však uvedenou lhůtu stanoví jako lhůtu pořádkovou, s jejímž nedodržením zákon nespojuje žádné další právní následky. Nejedná se ani o lhůtu promlčecí, ani o lhůtu prekluzivní, a proto nelze nezákonnost správního rozhodnutí v dané věci vyvozovat výhradně ze skutečnosti, že nebylo ve věci v uvedené lhůtě rozhodnuto, popř. nebyla řádným procesním postupem prodloužena. Význam stanovení lhůty k vydání rozhodnutí v procesním předpise obecném, jakým je správní řád (popř. ve zvláštních předpisech) spočívá v tom, že účastník řízení po jejím marném uplynutí se může domáhat ochrany proti nečinnosti správního orgánu, a to prostředky, které právní úprava připouští, např. u nadřízeného orgánu podle § 80 správního řádu, popř. i ochrany u soudu žalobou podle § 79 a násl. s.ř.s. Samotné nedodržení této lhůty však nemá vliv na věcnou správnost a zákonnost rozhodnutí.

Namítá –li dále žalobce, že nebylo vedeno řádné cenové kontrolní řízení, nebylo mu oznámeno zahájení kontroly ani pověření k provedení kontroly, nebyl pořízen protokol, ale řízení bylo zahájeno pouze na podkladě oznámení městské policie, které nemůže sloužit jako důkaz, soud uvedené argumentaci žalobce nemohl přisvědčit. Řízení o správním deliktu je zásadně řízením zahajovaným z moci úřední a může být zahájeno jak z podnětu správního orgánu, tak i z podnětu kohokoli jiného (tj. jakékoli právnické nebo fyzické osoby či jiného správního orgánu). Podle § 42 správního řádu *správní orgán je povinen přijímat podněty, aby bylo zahájeno řízení z moci úřední. Pokud o to ten, kdo podal podnět, požádá, je správní orgán povinen sdělit mu ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy podnět obdržel, že řízení zahájil, nebo že neshledal důvody k zahájení řízení z moci úřední, popřípadě že podnět postoupil příslušnému správnímu orgánu. Sdělení správní orgán nezasílá, postupuje-li vůči tomu, kdo podal podnět, podle § 46 odst. 1 nebo § 47 odst. 1.* Podle zvláštního ustanovení § 16 odst. 1 zákona o cenách cenové kontrolní orgány zahajují při porušení cenových předpisů podle § 15 řízení na základě vlastního zjištění nebo na základě oznámení. Z uvedených ustanovení vyplývá, že správní orgán je povinen každý podnět či oznámení k zahájení řízení z moci úřední prověřit z toho hlediska, zda zakládá důvod k zahájení řízení. Není přitom podstatné, kdo takový podnět učinil, a je tedy povinen prověřit i podnět pocházející od strážníků městské policie. Podnětem k zahájení řízení o správním deliktu podle zákona o cenách tak nemusí být

jen jemu předcházející cenová kontrola. Podnět či oznámení k zahájení řízení může sloužit jako jeden z podkladů v zahájeném správním řízení, jde o podklad pro rozhodnutí jako každý jiný (Podle § 50 odst. 1 správního řádu *podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známe správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.*). Podle § 50 odst. 4 správního řádu *pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.* Názor žalobce, že by v řízení jako podklad pro rozhodnutí mohl být použit toliko protokol pořízený při výkonu státního odborného dozoru, resp. protokol o kontrole dodržování zákona o cenách, tak nemá oporu v právní úpravě.

Strážníci městské policie při zjišťování okolností nasvědčujících spáchání správního deliktu postupují podle ust. § 2 písm. h) zákona o obecní policii, podle něhož *obecní policie odhaluje přestupky a jiné správní delikty, jejichž projednávání je v působnosti obce.* Namítá-li žalobce, že řízení je a priori nezákonné již jen proto, že bylo zahájeno z podnětu strážníků Městské policie hlavního města Prahy, nemůže být taková námitka úspěšná. Podle § 10 odst. 2 zákona o obecní policii *strážník je povinen oznámit příslušnému orgánu podezření, že byl spáchán přestupek nebo jiný správní delikt, jehož projednání patří do působnosti tohoto orgánu.* Právě tímto způsobem strážníci městské policie v případě žalobce postupovali, když podezření ze spáchání správního deliktu oznámili magistrátu. Je pak třeba zdůraznit, že uvedené ustanovení dopadá na všechny správní delikty, jejichž projednání patří do působnosti magistrátu, tj. včetně deliktů podle zákona o silniční dopravě. Nelze pak směšovat pravomoc obecní policie projednávat přestupky a správní delikty a její oprávnění přestupky a správní delikty odhalovat a oznamovat podezření z jejich spáchání příslušnému orgánu. Zatímco v případě (některých) přestupků podle zákona o provozu na pozemních komunikacích má obecní (městská) policie oprávnění přestupek nejen odhalit, ale také projednat a uložit za jeho spáchání sankci, v případě zákona o silniční dopravě (což je projednávaný případ) sice nemá oprávnění na zjištěný správní delikt uložit sankci, to ovšem nijak nepopírá její oprávnění podle § 2 písm. h) a § 10 odst. 2 zákona o obecní policii, tj. správní delikt odhalit, zadokumentovat a oznámit zjištěné skutečnosti orgánu, který je oprávněn za správní delikt uložit sankci (tj. zde magistrátu). Uvedená ustanovení nelze vykládat způsobem, že by snad strážníci museli bezprostředně přivolat pracovníky magistrátu na místo, kde podezření ze spáchání správního deliktu učinili, aby tento provedl kontrolu dodržování cenových předpisů na místě. Jejich povinností je podle § 2 písm. h) zákona o obecní policii odhalovat tyto správní delikty, tedy mj. i zajistit důkazy o tom, že ke spáchání správního deliktu došlo a kdo se jej dopustil, a tyto důkazy předat orgánu kompetentnímu rozhodnout o případné sankci za správní delikt. Účastník řízení (podezřelý ze správního deliktu) pak má právo se ke všem důkazům shromážděným městskou policií vyjádřit, může navrhopvat důkazy jiné, které vyvracejí podezření ze správního deliktu a správní orgán rozhodující o sankci za správní delikt (tj. v daném případě magistrát) není omezen při svém rozhodování jen na podklady, které obdrží od městské policie, ale je povinen provést dokazování v nezbytném rozsahu tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Vyloučeno pochopitelně není ani to, aby strážníci městské policie byli ve správním řízení vyslechnuti jako svědci. Nezpochybní-li ovšem za takové situace účastník řízení podklady shromážděné městskou policií a nejsou-li jiné indicie zpochybňující její zjištění, není důvodů z podkladů dodaných městskou policií nevycházet.

Žalobce v žalobě dále konkrétně namítá, že kromě úředního záznamu městské policie žádné další důkazy neprokazují uskutečnění přepravy tak, jak je tvrzena v napadeném rozhodnutí, tj. poskytnutí přepravy po trase a za cenu uváděnou, tvrdí, že jako důkaz nemůže

sloužit stvrzenka založená ve spise, a že tak mělo dojít k dokazování v rámci správního řízení, protože tato stvrzenka nemůže být jediným podkladem spolehlivě zjištěného stavu věci. Dovolává se toho, že měl být vyslechnut údajný cestující jako svědek k okolnostem jízdy, rozporuje závěry učiněné na základě stvrzenky potud, že jízda mohla vést po jiné trase a trvat výrazně delší dobu, než jakou správní orgán vypočítává při výpočtu „hypotetické „maximální ceny (230,-Kč); dovozuje, že nebylo prokázáno po jaké trase skutečně jel a že došlo k předražení, protože v případě zvolení jiných tras za regulovanou cenu by výsledná částka mohla být stejná, jako ta „předražená“.

Soud uvedené výhrady proti úplnosti zjištění stavu věci neshledal důvodnými.

Z oznámení o zahájení správního řízení vyplývá, že podezření z porušení cenových předpisů bylo vyvozováno nejen z úředního záznamu městské policie, ale i z k němu připojeného záznamu, resp. dokladu z taxametru, a to originálu, podle něhož řidič vozidla účtoval za poskytnutí taxislužby na trase z ul. Partyzánská do ul. Veleslavínova (vzdálenost 5,8 km) jízdné ve výši 995,-Kč. Dle tohoto vydaného dokladu byla při jízdě použita sazba č. 1. nástupní 99,-Kč, jízdné 99,-Kč/km, čekání 600,-Kč/hod., a to v rozporu s nařízením č. 20/2006 Sb. Hlavního města Prahy o maximálních cenách osobní taxislužby. Již v oznámení tak byla vyčíslena částka předražení na 765,-Kč. Ve vyjádření žalobce ze dne 17.7.2009 k tomuto oznámení tyto údaje napadány nebyly (kromě tvrzení žalobce na str. 2, že je vytýkáno účtování ceny řidičem ve výši 995,-Kč), argumentace žalobce nanášela procesní otázky a obhajovala možnost navýšit regulovanou cenu s odvoláním na ust. § 2 vyhl.č. 580/1990 Sb. ve spojení s ust. § 5 zákona o cenách. Ve vyjádření z 13.8.2009 k oznámení o ukončení dokazování žalobce obecně navrhl povolat svědky přítomné kontrole s tím, že jejich výpovědi by mělo být prokázáno, že zákazník nebyl poškozen na ceně jízdného ve výši 765,-Kč. a požadoval znalecký posudek o správnosti stanovení ceny nařízením č. 20/2006Sb. hl.m. Prahy.

Rozhodnutí orgánu prvního stupně ze dne 24.9.2009 ve výroku o porušení ust. § 15 odst. 1 písm. a) zákona o cenách naplnění skutkové podstaty deliktu vymezuje jak je uvedeno shora. V odůvodnění tohoto rozhodnutí se rovněž odkazuje na údaje ze záznamu resp. dokladu z taxametru shora uvedené s tím, že došlo k porušení cenových předpisů překročením úředně stanovené maximální ceny taxislužby o 765,- Kč, následně (str. 5) správní orgán poukázal na to, že cenové předpisy porušil provozovatel taxislužby tím, že 30.5.2009 od 14:49 do 15:31 hodin jmenovaný řidič vozidla účtoval za poskytnutí taxislužby na uvedené trase- vzdálenost dle taxametru 5,8km částku 995,- Kč, přestože byl podle nařízení o maximálních cenách taxislužby oprávněn účtovat částku v maximální výši 230,- Kč.

Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalobce namítal, že se správní orgán prvního stupně nevypořádal se všemi jeho námitkami, především napadal nařízení o maximálních cenách taxislužby č. 20/2006 Sb. MHMP s tím, že je zastaralé a nutí provozovatele prodělavat, dovolával se opět ust. § 2 cenové vyhlášky, dle něhož cena musí obsahovat skutečné ekonomické náklady na provoz vozidel a přiměřený zisk s tím, že každoročně dochází zhruba desetiprocentní inflaci a je tedy nutno též tuto do kalkulace zahrnout. Pokud jde o údaje na uvedeném dokladu, jejich vyhodnocení a závěr o navýšení ceny o 765,-Kč nebyly v odvolání nijak zpochybňovány.

Údaje o času jízdy (14:49 – 15:31) trase jízdy (ul. Partyzánská – ul. Veleslavínova) a její délce: 5,8km, stejně tak jako údaje o sazbě použité (nástupní sazba, sazba za 1/km jízdy a sazba za čekání) a účtované ceně 995,-Kč, z nichž v daném případě správní orgány vycházely souhlasí s dokladem z taxametru - stvrzenkou, která je v originále založena ve

spise. Tyto údaje nebyly žalobcem v řízení napadeny a jde o relevantní údaje, které jsou podle soudu dostatečnou oporou pro závěr o porušení cenových předpisů, tedy o účtování ceny poskytované taxislužby v rozporu s maximální stanovenou cenou právními předpisy. Uvedený originální doklad soud shledává dostatečným důkazem o účtování ceny za poskytnutou službu a rozsahu poskytnuté služby. Soud dodává nad rámec, že skutečnost vyplývající z úředního záznamu městské policie, že cizinec /poškozený zákazník/ trval na příjezdu hlídky městské policie proto, že již původně požadovaná částka řidičem 680,-Kč se mu zdála předražená a že řidič odmítal zákazníkovi vydat zavazadla a podmiňoval je zaplacením stále se navyšující částky na stále běžícím taxametru až na 995,-Kč, kterou nakonec uhradil manažer hotelu Four Seasons, kam cizinec směřoval, nemůže svědčit ve prospěch žalobce.

Žalovanému ani správnímu orgánu prvního stupně nelze vytýkat, že se v rozhodnutí konkrétně nevypořádal s výpočtem částky, ke které dospěl a kterou označil jako částku, o níž byla cena za uvedenou službu navýšena tj. k částce 765,-Kč, popř. jak dospěl k částce 230,- Kč, která měla být účtována, neboť v tomto směru žalobce žádnou výhradu či obranu v průběhu řízení nevznísl, tyto údaje nezpochybnil ani v odvolání, proto napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti, žalobce tím nemohl být zkrácen v právu na řádné vypořádání námitek. Podle ustálené judikatury správních soudů může důvodně namítaná procesní vada vést ke zrušení správního rozhodnutí jen v případě, že mohla mít vliv na zákonnost takového rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, čj. 6 A 12/2001 - 51, č. 23/2003 Sb. NSS, a ze dne 8. 2. 2007, čj. 2 Afs 93/2006 - 75). Není tak důvod rušit rozhodnutí v situaci, kdy je zřejmé, že správní orgán by po odstranění vytýkané vady vydal v dalším řízení rozhodnutí v zásadě shodné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, čj. 2 As 80/2010 - 49).

Soud k argumentaci v žalobě, vzhledem k tomu, že obecně platí, že posouzení důvodnosti žalobního bodu nebrání pouhá skutečnost, že tato námitka nebyla obsahem odvolání (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, čj. 7 Afs 54/2007 - 62, č. 1742/2009 Sb. NSS) a je přípustné, aby žalobce vznesl v žalobě námitky, které neuplatnil v průběhu správního řízení, k tomu uvádí následující: Údaje, z nichž správní orgán vycházel se shodují s originálem záznamu z taxametru předmětného vozidla založeným ve spise. Za jízdu uskutečněnou vozidlem osobní taxislužby na území hl.m. Prahy podle cenových předpisů, jimiž je cena této služby na tomto území regulována, měla být cena služby účtována sazbou 28,- Kč /km, nástupní sazba 40,- Kč, čekání za 6,-Kč /1minutu. Trasa dle údajů stvrzenky z taxametru byla dlouhá 5,8km, proto nemůže obstat argumentace žalobce, že mohl jet po jiné trase – delší. Je nesporné, že jel po trase dlouhé 5,8km, ať už jakýmkoli ulicemi. Prostým násobkem (28 x 5,8) lze tak dospět k částce 162,40Kč. Připočteme-li nástupní sazbu 40,-Kč, vychází výsledná cena na 202,40Kč. Jízda dle údajů trvala od 14:49 do 15:31 hod. uvedeného dne, tj. 42 minut, je tak zřejmé, že správní úřad odhadl čekání na cca 3minuty, dospěl-li k částce, která měla být účtována ve výši 230,- Kč. Pakliže řidič zapnul taxametr při přistavení vozidla k nástupu cestujícího a nevypnul při dojezdu k cíli, jak je jeho povinností, ale skutečně inkasoval jízdné ve výši 995,-Kč, nemůže nyní svoji obranu založit na pochybnostech o výpočtu výše předražení jízdného a nelze ani dospět k závěru, že by správní orgán učinil uvedený výpočet v neprospěch žalobce. Zcela nepřipadnou pak musel soud shledat argumentaci žalobce, že „nelze vyloučit, že při užití ceny regulované, by byla výsledná cena jízdy minimálně stejná“, protože mohl zvolit jinou trasu a také čekací doba mohla být naprosto jiná. Řidič vozidla taxislužby je proto školen povinně v místopisu, aby volil trasu jízdy mezi výchozím bodem a cílem cesty obvyklou, tzn. nejkratší možnou dopravní cestu danou komunikačním systémem v daném místě a pravidly silničního provozu, nikoli, aby navyšoval cenu služby záměrnou volbou

delší trasy. Čekání na světelných křižovatkách, popř. stání či popojíždění z důvodu hustoty provozu či jiných překážek se odráží v údajích taxametru, doba jízdy je pak delší. Rozhodně nelze přistoupit na argumentaci žalobce, že by mohl „vyčekat“ výslednou cenu, kterou v daném případě účtoval, tím spíše ji „vyčekat“ tím, že při dojezdu k cíli cesty nechá taxametr běžet a podmiňuje vydání zavazadel zákazníkovi úhradou takto navyšované ceny jízdného. Založil-li žalobce v řízení svoji obranu na tom, že navýšení ceny služby oproti ceně regulované je v souladu s ust. § 5 odst. 2 zákona o cenách a ust. § 2 vyhl.č. č. 580/1990Sb. a s touto námitkou nebyl úspěšný z důvodů, které žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí s odkazem na rozhodnutí soudů k dané otázce obsáhle uvedl, soud námitku v žalobě vznesenou, již je zpochybňován skutkový stav věci, proto shledal účelovou. Z uvedených důvodů soud neprovedl důkaz výsledkem, dle žalobce „údajného“ cestujícího (cizince identifikovaného v úředním záznamu městské policie), a to pro nadbytečnost, neboť skutkový stav věci, který vzal správní orgán za základ pro posouzení porušení ust. § 15 odst. 1 písm.a) zákona o cenách má dostatečnou oporu ve spise, a to právě mj. v originálu vystaveného dokladu z taxametru vozidla. Výslech zákazníka- cestujícího také žalobce v řízení před správním orgánem nenavrhoval, navrhoval toliko výslech svého jednatele popř. strážníků městské policie či přivolaného policisty Policie ČR/vyjádření z 13.8.2009/, jejichž výpovědi mělo být dle žalobce prokázáno, že cestující nebyl poškozen na ceně jízdného.

V bodě IV. žalobce namítal nesprávný výklad a aplikaci ust. § 15 odst. 1 písm.f) ve spojení s ust. § 13 odst. 2 zákona o cenách s odvoláním na judikaturu Nejvyššího správního soudu.

Městskému soud v Praze je z úřední činnosti známa judikatura Nejvyššího správního soudu, mj. že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28.4.2009, čj. 10 Ca 202/2007-50 byl ke kasační stížnosti zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12.4.2011, čj. 8 Afs 76/2009-109. Před rozhodnutím o této kasační stížnosti Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 4.1.2010, čj. 8 Afs 76/2009-100, spojil řízení o kasačních stížnostech proti rozsudkům Městského soudu v Praze ze dne 28.4.2009, čj. 10 Ca 202/2007-50 a 10 Ca 203/2007-50 ke společnému projednání a rozhodnutí a současně přerušil řízení o kasačních stížnostech, neboť při předběžném projednání věci dospěl k závěru, že posouzení této věci závisí na rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci vedené pod sp. zn. 8 Afs 48/2009. Osmý senát usnesením ze dne 30. 12. 2009, čj. 8 Afs 48/2009 - 70 (dostupné na www.nssoud.cz) předložil rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu k posouzení otázku, zda lze jednání, kdy poskytovatel služby informuje zákazníky o vyšší než úředně stanovené maximální ceně nabízené služby, postihnout jako správní delikt podle § 15 odst. 1 písm. f) zákona o cenách. Rozšířený senát rozhodl usnesením ze dne 22. 3. 2011, čj. 8 Afs 48/2009 - 80 (dostupné na www.nssoud.cz) a ve vztahu ke sporné právní otázce uzavřel, že „*Výrazem „cena platná v okamžiku nabídky“ v § 13 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění účinném do 17. 11. 2009, se rozumí cena prodávajícím aktuálně požadovaná; skutečnost, zda jde o cenu dovolenou právními předpisy o regulaci cen, není pro posouzení, zda prodávající splnil své povinnosti podle uvedeného ustanovení, rozhodná.*“ Na odůvodnění předmětného usnesení rozšířeného senátu pak navázal předně uvedený rozsudek ze dne 12.4.2011, čj. 8 Afs 76/2009-109 i další rozhodnutí Nejvyššího správního soudu s tím, že stěžovatel (žalobce) své potenciální zákazníky řádně informoval o ceně, za kterou taxislužbu fakticky poskytoval, neboť umístil na dveře vozidla taxislužby dobře viditelné informace o aktuálně nabízené ceně. Oproti tomu Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými námitky, že byl stěžovatel oprávněn navýšit úředně stanovenou maximální cenu taxislužby, k tomu odkázal na již zveřejněné závěry rozsudku ze dne 22. 10. 2009, čj. 9 As 97/2008 – 78 a dále rozsudků ze dne 30. 10. 2009, čj.

2 Afs 90/2009 - 68, a ze dne 5. 11. 2009, čj. 1 Afs 60/2009 - 119 (dostupné na www.nssoud.cz). Z hlediska nepřípustnosti navýšení ceny taxislužby je tak nesporné, že žalobce postupoval protiprávně, pokud poskytl na území hlavního města Prahy taxislužbu za vyšší než úředně stanovenou maximální cenu. Nicméně z hlediska tzv. statické kontroly řádného plnění informační povinnosti dle § 13 odst. 2 zákona o cenách s ohledem na právní závěry obsažené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyšší správní soud konstatoval, že žalobce nemohl tuto informační povinnost porušit tím, že označil zboží aktuálně nabízenou cenou, jež však není v souladu s ustanoveními o regulaci cen, neboť smyslem předmětného ustanovení je zajistit spotřebitelům informace, za jakých cenových podmínek jim bude služba poskytnuta. Je jim tak umožněno, aby získanou informaci mohli vzít v úvahu a na jejím základě učinili spotřebitelské rozhodnutí. Skutečnost, že stěžovatel označil vozidlo taxislužby cenou jsoucí v rozporu s cenovými předpisy, tak nemohla bez dalšího založit jeho odpovědnost za delikt podle § 15 odst. 1 písm. f) zákona o cenách.

Městský soud v Praze před vydáním rozhodnutí v této věci přerušil řízení, neboť z jeho úřední činnosti mu bylo známo, že u Ústavního soudu je podána pod sp.zn. I. ÚS 1400/10 ústavní stížnost, jejíž stěžejní námitkou je řešení otázky podstatné i pro danou žalobní námitku týkající se výkladu a aplikace ust. § 15 odst. 1 písm. f) zákona o cenách ve spojení s ust. § 13 odst. 2 zákona o cenách, kdy ve věci předložené Ústavnímu soudu byl zastáván Městským soudem v Praze opačný výklad, než zaujatý následně rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu.

Ústavní soud rozhodl usnesením ze dne 31.10.2012, sp.zn. I.ÚS 1400/10, a k uvedené otázce uvedl, že nepovažuje za přijatelné akcentovat tu část judikatury Nejvyššího správního soudu (ať se již jedná o usnesení rozšířeného senátu ze dne 22.3.2011, č.j. 8Afs 48/2009-80, nebo o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.4.2011, č.j. 8Afs 48/2009-91), jež se v kontextu § 13 odst. 2 zákona o cenách týká interpretace „ceny platné v okamžiku nabídky“. Poukázal na to, že uvedená rozhodnutí byla vydána až v době pozdější, než bylo vydáno ústavní stížností napadené rozhodnutí a že se tato judikatura, včetně rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, týká výkladu práva podústavního, jímž Ústavní soud vázán není.

Vzhledem k tomu, že Ústavní soud ve svém rozhodnutí uvedenou otázku neřešil, vycházel soud při jejím posouzení z právního názoru vysloveného v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12.4.2011, čj. 8 Afs 76/2009-109, resp. z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, podle něhož je nutno mít za to, že žalobce v dané věci zákazníky řádně informoval o ceně, za kterou taxislužbu fakticky poskytl, neboť umístil na dveře vozidla taxislužby dobře viditelné informace o aktuálně nabízené ceně. Vzhledem k nepřípustnosti navýšení ceny taxislužby, tak žalobce postupoval protiprávně toliko potud, že poskytl na území hlavního města Prahy taxislužbu za vyšší než úředně stanovenou maximální cenu. S ohledem na právní závěry obsažené v závazném právním názoru rozšířeného senátu, tak městský soud musí konstatovat, že žalobce nemohl informační povinnost porušit tím, že označil zboží aktuálně nabízenou cenou, jež však není v souladu s ustanoveními o regulaci cen, když smyslem předmětného ustanovení je zajistit spotřebitelům informace, za jakých cenových podmínek jim bude služba poskytnuta. Je jim tak umožněno, aby získanou informaci mohli vzít v úvahu a na jejím základě učinili spotřebitelské rozhodnutí. Skutečnost, že žalobce prokazatelně označil vozidlo taxislužby cenou jsoucí v rozporu s cenovými předpisy, tak nemohla bez dalšího založit jeho odpovědnost za delikt podle § 15 odst. 1 písm. f) zákona č. 526/1990 Sb. Nadto v dané věci z ceníku (viz str. 2 tohoto rozsudku) vyplývá, že v poslední položce byly uvedeny sazby odpovídající cenové regulaci, užití sazeb bylo však

podmíněno. Správní orgány proto pochybily, posoudily-li předmětnou právní otázku odlišně. Jejich rozhodnutí jsou tudíž v této části nezákonná a soudu nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit, neboť žalobce byl postižen za naplnění skutkové podstaty dvou správních deliktů a s ohledem na to byla stanovena i výše sankce.

K námitce v bodě VI. žaloby proto soud dodává, že nesprávná interpretace zákonných ustanovení a z ní vyplývající konstatování o spáchání dvou správních deliktů žalobcem má nutně důsledky i v otázce zákonnosti stanovené sankce. Pro výrok o uložené sankci totiž platí, že se jedná o výrok akcesorický, jehož procesní osud se musí odvíjet ve výroku ve věci samé, tedy výroku o porušení právní povinnosti. Jelikož v této věci bylo rozhodnutí žalovaného v části, jíž byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu uvedeného v ustanovení § 15 odst. 1 písm. f) zákona č. 526/1990 Sb., shledáno jako nezákonné, nelze dospět současně k jinému závěru než k takovému, že neobstojí ani výrok o uložené sankci podle § 17 odst. 1 písm. b) uvedeného zákona.

Námitku žalobce pod bodem V. vztahující se k uložené povinnosti nahradit paušální částkou náklady řízení, soud posoudil toliko v obecné rovině vzhledem k shora uvedenému závěru. Podle ust. § 79 odst. 5 správního řádu povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou uloží správní orgán účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Řízení o správním deliktu je přitom typickým příkladem takového řízení, neboť jeho účelem je uložení sankce za porušení právní povinnosti. Pakliže správní orgány obou stupňů zcela srozumitelným způsobem specifikovaly a odůvodnily, v čem spatřují porušení právní povinnosti žalobcem, byl zde i zákonný důvod k uložení povinnosti nahradit náklady řízení. Tato námitka žalobce proto není důvodná.

Z důvodů shora uvedených soud postupoval podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a žalobou napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil, a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000,-Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení žalobce advokátem, a to za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb., 2.100,- Kč dle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 31.12.2012. Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny dvěma paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) Náklady na právní zastoupení tak činí 4.800,- Kč. Celková výše nákladů, včetně zaplaceného soudního poplatku, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 6.800,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6.800,-, a to ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce (ust. § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. května 2013

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu